

Sygn. akt XVII AmT 40/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: protokolant sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania J. Ć. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), J. Ć. w P.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

z dnia 22 października 2015 r. nr (...)

I. oddala odwołanie,

II. zasądza od J. Ć. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), J. Ć. w P. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmT 40/16

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE, pozwany) decyzją z dnia 22 października 2015 r. nr (...). (...) (...) na podstawie art. 210 ust. 1 i art. 209 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U z 2014r., poz.243 ze zm. – dalej: Pt) oraz na podstawie art. 104 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (k.p.a.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego nałożył na J. Ć. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), J. Ć. (powód, Przedsiębiorca) karę pieniężną w wysokości 1.000 zł z tytułu niewypełnienia określonego w art. 7 ust. 2 Pt obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE w terminie do dnia 31 marca 2013 r. danych za 2012 rok dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

W odwołaniu od powyższej decyzji Przedsiębiorca oświadczył, że w 2014 r. z działalności telekomunikacyjnej uzyskał przychody netto w wysokości (...) zł i jego przychody nadal spadają. Podniósł, że jest jedynym żywicielem 4-osobowej rodziny. Stwierdził, że nie czuje się winny, a nałożona decyzją kara pieniężna w wysokości 1 000 zł jest dla niego bardzo dotkliwa. Zauważył, że już raz nałożono na niego karę pieniężną, więc obecnie czuje się karany podwójnie. Powód wyjaśnił, że sprawozdanie finansowe z działalności telekomunikacyjnej za rok 2012 zostało wysłane pocztą elektroniczną oraz pocztą zwykłą w dniu 30 marca 2013 r. Przyznał się do spóźnienia, które uzasadnił brakiem czasu

w związku z prowadzeniem działalności telekomunikacyjnej w różnych formach i pracą w dwóch szkołach średnich. W piśmie z dnia 14 lipca 2016 r. powód oświadczył, że wnosi o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości lub zmianę decyzji poprzez obniżenie wysokości nałożonej kary pieniężnej.

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w odpowiedzi wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Stwierdził, iż zawarte w odwołaniu zarzuty nie zasługują na uwzględnienie i podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Wskazał, że wbrew obowiązki określone w art. 7 ust. 2 Pt Przedsiębiorca nie przedłożył Prezesowi UKE w terminie do dnia 31 marca 2013 r. danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w poprzednim roku obrotowym. Wobec niewykonania tego obowiązku, zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt, uzasadnione było nałożenie na Przedsiębiorcę kary pieniężnej. Pozwany oświadczył, że przy ustalaniu wysokości kary uwzględnił wymienione w art. 210 Pt dyrektywy wymiaru kary, tj. zakres naruszenia, dotychczasową działalność przedsiębiorcy oraz jego możliwości finansowe. Podkreślił, że powód był już raz karany z tytułu niewykonania obowiązku informacyjnego. Prezes UKE zauważył, że z dołączonej do odwołania kopii PIT powoda za 2014 r. wynika, iż nałożona decyzją kara mieści się w ramach określonych przez art. 210 ust.1 Pt.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

J. Ć. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...), J. Ć. jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Pt, wpisanym do prowadzonego przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych pod numerem (...).

Decyzją z dnia 20 kwietnia 2012r. znak: (...)Prezes UKE nałożył na Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 200 zł za niewywiązanie się z określonego w art. 7 ust.2 Pt obowiązku przedstawienia danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywalnej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2010 w terminie do 31 marca 2011 r.

W 2013 r. powód ponownie nie wywiązał się z powyżej opisanego obowiązku i nie przedłożył w terminie do dnia 31 marca 2013 r. danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywalnej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2012.

Pismem z dnia 14 listopada 2013 r. (k. 34 akt adm.) Prezes UKE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt za rok obrotowy 2012. Tym samym pismem Prezes UKE wezwał do przekazania w terminie 30 dni danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w roku 2012, jako niezbędnych do ustalenia wymiaru kary. W piśmie zawarto również informacje dotyczące dokumentów, jakie należy złożyć w celu wykazania wysokości osiągniętego przychodu. Zawiadomienie zostało doręczone Przedsiębiorcy w dniu 21 listopada 2013 r. (k. 10 akt adm.). W aktach administracyjnych brak dokumentów potwierdzających wykonanie przez Przedsiębiorcę wezwania z dnia 14 listopada 2013 r. Pismem z dnia 20 lutego 2014 r. w związku ze wszczęciem w listopadzie 2013 r. postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej wezwał Przedsiębiorcę do przekazania danych dotyczących przychodu osiągniętego w roku 2013. Wezwanie doręczono adresatowi w dniu 24 lutego 2014 r. (k. 9 akt adm.). W dniu 2 kwietnia 2014 r. do Prezesa UKE wpłynęło pismo Przedsiębiorcy J. Ć. z dnia 31 marca 2014 r. zawierające wyjaśnienia w sprawie, sprawozdanie z działalności telekomunikacyjnej za rok 2012, kopię zeznania o wysokości dochodu osiągniętego przez powoda w roku 2013 oraz kserokopię sprawozdania z działalności telekomunikacyjnej powoda za rok 2012, z którego wynika, że dokument ten został wysłany i dotarł do Prezesa UKE w dniu 13 grudnia 2013 r. (k. 28 – 32 akt adm.). W złożonym piśmie Przedsiębiorca oświadczył, że „sprawozdanie finansowe z działalności telekomunikacyjnej za rok 2012 wysłał pocztą elektroniczną oraz pocztą zwykłą 30 marca 2013r.”. Pismami z dnia 30 czerwca i 20 października 2014 r. (k. 24 i 23 akt adm.) Prezes UKE zawiadomił Przedsiębiorcę o przedłużeniu terminu załatwienia sprawy. Postanowieniem z dnia 30 października 2014 r. (k. 21 akt adm.) Prezes UKE włączył do materiału dowodowego sprawy kopię swojej decyzji z dnia 20 kwietnia 2012 r. o nałożeniu na J. Ć. kary pieniężnej oraz kopię sprawozdania z działalności telekomunikacyjnej za rok 2013. Postanowienie dotyczące tej samej czynności

zostało wydane w dniu 10 grudnia 2014 r. (k. 20 akt adm.). Pismem z dnia 2 stycznia 2015r. (k. 19 akt adm.) Prezes UKE wezwał powoda do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2014r., niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary. (k.19. akt adm.)

Przychody powoda w roku 2013 wyniosły (...) zł. (k.27 akt adm.)

Do odwołania z dnia 26 października 2015 r. powód dołączył kopię zeznania podatkowego, z którego wynika, że jego przychody za rok 2014 wyniosły (...). Jednocześnie powód oświadczył, że w 2014r. jego przychody netto z działalności telekomunikacyjnej wyniosły (...) zł. (k.9-15)

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powód jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, którego przychód z działalności telekomunikacyjnej w 2012 r. nie przekroczył (...) zł.

Zgodnie z art. 7 ust. 2 Pt w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty (...) złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że do dnia 31 marca 2013 r. powód nie przedstawił danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2012. W złożonym odwołaniu powód przyznał, że spełnił ciążący na nim obowiązek z opóźnieniem. Na dołączonej przez Przedsiębiorcę do pisma z dnia 31 marca 2014 r. kserokopii Sprawozdania z działalności telekomunikacyjnej za rok 2012 znajduje się data doręczenia tego dokumentu wysłanego do Prezesa UKE drogą elektroniczną w dniu 13 grudnia 2013 r. (k. 32 akt adm.). Oznacza to, że Przedsiębiorca nie wykonał ciążącego na nim obowiązku, określonego w art. 7 ust 2 Pt, bowiem sprawozdanie z wykonywanej działalności telekomunikacyjnej złożył najwcześniej w dniu 13 grudnia 2013 r., tj. po wszczęciu przez Prezesa UKE postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej. W odwołaniu powód twierdził, że sprawozdanie z działalności telekomunikacyjnej wysłał drogą elektroniczną oraz pocztą w dniu 30 marca 2013 r. Przedsiębiorca nie przedstawił jednak żadnych dowodów w celu wykazania tej okoliczności. W tej sytuacji brak było podstaw do uznania twierdzenia powoda za uzasadnione.

Zgodnie art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, podlega karze pieniężnej. Podkreślenia wymaga, że z uwagi na obiektywny charakter określonej w powołanym przepisie odpowiedzialności do nałożenia kary nie jest konieczne wykazanie winy przedsiębiorcy. Podstawą do nałożenia kary pieniężnej jest sam fakt niewykonania przez przedsiębiorcę określonego w ustawie obowiązku.

Bez znaczenia dla karalności na podstawie wskazanego przepisu jest również fakt spóźnionego przedstawienia danych. Jak słusznie bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 9 maja 2012 r. o sygn. III SK 35/11 (LEX nr 1170694) przepis art. 209 ust. 1 pkt 1-31 p.t. sankcjonuje karą pieniężną sam fakt niewykonania ciążących na przedsiębiorcach telekomunikacyjnych obowiązków. Wezwanie przedsiębiorcy do zaprzestania dalszego naruszania ustawowych obowiązków albo zaniechanie ich naruszenia przed wszczęciem odpowiedniego postępowania przez Prezesa Urzędu nie zwalnia przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z odpowiedzialności za niedochowanie wymogu przestrzegania sprecyzowanych w ustawie wymogów prowadzonej działalności.

Tak więc złożenie wymaganych przez art. 7 ust.1 pkt. 2 Pt dokumentów ponad 8 miesięcy po terminie, po wszczęciu postępowania administracyjnego, nie stanowiło zaprzestania naruszenia prawa, gdyż naruszeniem było samo

nieprzedstawienie wskazanych informacji w terminie do 31 marca 2013r. Upływ terminu do złożenia sprawozdania znamionował naruszenie tego obowiązku przez przedsiębiorcę.

Systematyczne przekazywanie przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych danych objętych obowiązkiem sprawozdawczym, o którym mowa w art. 7 ust. 1 Pt ma na celu zapewnienie dostarczania Prezesowi UKE corocznie informacji o regulowanym przez niego rynku i działających na tym rynku przedsiębiorcach. Informacje te są niezbędne do wydania opinii na temat sytuacji na rynku telekomunikacyjnym i podejmowania działań regulacyjnych, dotyczących m. in. kształtowania poziomu konkurencji poprzez wydawanie decyzji w sprawach przyznania koncesji na prowadzenie działalności telekomunikacyjnej. Prawidłowe spełnienie obowiązku sprawozdawczego ma więc istotne znaczenie dla samych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, działających na danym terenie. Może wpływać na rozmiar podaży usług oraz poziom konkurencji rynkowej, a przez to wysokość uzyskiwanych przez przedsiębiorców na danym terenie przychodów. Ma więc żywotne znaczenie dla prowadzonej przez przedsiębiorców działalności gospodarczej. Z tego względu terminowe i prawidłowe spełnienie przez przedsiębiorcę obowiązku określonego w art. 7 ust.1 Pt ma istotne znaczenie dla gospodarki. Umożliwia też Prezesowi UKE, który odpowiada za prawidłowe funkcjonowanie rynku telekomunikacyjnego, właściwą realizację nałożonych na niego w ustawie celów i obowiązków. Ponadto, jak wynika z akt sprawy, Przedsiębiorca już raz był karany z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pe. W świetle przedstawionych w odwołaniu informacji, dotyczących przychodu osiągniętego przez powoda w roku 2014, ustalona w decyzji kara została określona w wysokości, która nie stwarza zagrożenia dla sytuacji finansowej Przedsiębiorcy. W tym stanie twierdzenie powoda, że nałożona decyzją kara pieniężna została ustalona w wysokości niewspółmiernej do jego możliwości finansowych nie zasługuje, zdaniem Sadu, na uwzględnienie.

Podkreślenia również wymaga, że dla uzyskania pożądanego skutku nakładane decyzją kary pieniężne powinny być ustalane w wysokości umożliwiającej realizację represyjnej i prewencyjnej funkcji kary.

Pozwany prawidłowo uwzględnił okoliczność, iż przedsiębiorca był już karany za ten sam delikt. Decyzją z dnia 20 kwietnia 2012r. znak: (...) Prezes UKE nałożył na powoda karę w wysokości 200 zł za niewywiązanie się z obowiązku przedstawienia danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2010 w terminie do 31 marca 2011 r. Słusznie zatem uznał Prezes UKE, iż kara w wysokości 200 zł nie spełniła swojej roli prewencyjnej i wymierzył za kolejne naruszenie karę kilkukrotnie wyższą.

W toku postępowania administracyjnego, powód, mimo wezwania Prezesa UKE, nie przedstawił danych o wysokości przychodów za 2014r. tak więc Prezes UKE wysokość kary oparł o przepis art. 210 ust. 3 Pt, zgodnie z którym w przypadku niedostarczenia danych o przychodzie za poprzedni rok w ciągu 30 dni od wezwania, lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, Prezes UKE może ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej w sposób szacunkowy, nie mniejszą jednak niż 500.000 zł. Prezes UKE za podstawę wymiaru kary przyjął zatem kwotę 500.000 zł.

Natomiast jak wynika z dołączonej do odwołania powoda kopii PIT za 2014 r. powód osiągnął w tym roku przychód w wysokości (...) zł. Maksymalna kara jaką mógłby nałożyć Prezes UKE w oparciu o taką wysokość przychodu to 3.687 zł. W tej sytuacji kara w wysokości 1.000 zł mieści się w granicach określonych przez art. 210 ust. 1 Pt, gdyż stanowi jedynie ok (...) % przychodu Przedsiębiorcy w 2014r. W ocenie Sądu, kara wymierzona przez Prezesa UKE nie jest niewspółmierna, szczególnie zważywszy na fakt, że powód był wcześniej karany za ten sam delikt. Wysokość kary jest proporcjonalna do stwierdzonego naruszenia, a jednocześnie nie przekracza dopuszczalnego w ustawie maksymalnego poziomu 3% całkowitego przychodu powoda. Nałożona kara nie osiąga również 3% wysokości możliwej do nałożenia kary maksymalnej. Nie stanowi też zagrożenia dla możliwości finansowych powoda. Jednocześnie wysokość kary umożliwia realizację ustawowych funkcji kary pieniężnej. W szczególności istotne jest, aby wysokość nałożonej kary pieniężnej spełniała prewencyjną i wychowawczą funkcję kary, oraz stanowiła znaczący sygnał dla powoda i pozostałych uczestników rynku co do sposobu oceny przez Prezesa UKE naruszenia obowiązku określonego w art. 7 ust.1 Pt.

Zdaniem Sądu wymiar nałożonej decyzją kary pieniężnej nie wykracza ponad granicę niezbędną do realizacji jej funkcji ustawowych.

Podniesione w odwołaniu zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie i nie dawały podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji. Okoliczności sprawy nie uzasadniały też obniżenia nałożonej decyzją kary pieniężnej. W odwołaniu powód nie określił także poziomu do jakiego, jego zdaniem, nałożona decyzją kara powinna zostać obniżona. Z tego względu przy rozpoznawaniu odwołania Sąd nie miał możliwości oceny, czy kara w wysokości aprobowanej przez powoda była adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia, oddalił odwołanie jako bezzasadne – art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu.

SSO Witold Rękosiewicz.